

Svjetski dan kazališta 2013
Poruka Bretta Baileyja

Gdje god postoji ljudsko društvo, manifestira se nezatomi Duh Izvedbe. Ispod stabala u malim selima, i na tehnološki naprednim pozornicama u globalnim metropolama; u školskim dvoranama, na poljima i u hramovima; u sirotinjskim četvrtima i na gradskim trgovima, u mjesnim zajednicama i urbanim podrumima, ljude privlači zajedništvo efemernih kazališnih svjetova koje stvaramo kako bismo izrazili svoju ljudsku složenost, svoju raznolikost, svoju ranjivost, kroz svoju krv i meso, dah, i glas.

Okupljamo se kako bismo jecali i prisjećali se, kako bismo se smijali i razmišljali, učili i potvrđivali, i zamišljali. Kako bismo se divili tehničkoj spretnosti, i kako bismo utjelovili bogove. Kako bismo zajednički osvijestili svoju sposobnost da stvaramo ljepotu, samilost, ali i činimo čudovišne stvari. Dolazimo kako bismo upili energiju i snagu. Kako bismo slavili bogatstvo raznolikih kultura i raskinuli granice koje nas dijele.

Gdje god postoji ljudsko društvo, manifestira se nezatomi Duh Izvedbe. Rađa ga zajednica, a on nosi maske i kostime naših raznolikih tradicija. Koristi naše jezike, ritmove i geste, i otvara nove prostore pred nama.

A mi, umjetnici koji radimo s tim drevnim duhom, osjećamo potrebu kanalizirati ga kroz naša srca, naše ideje i naša tijela, kako bismo razotkrili svu prozaičnost ali i svu blistavu tajanstvenost naših stvarnosti.

Ali, u ovo doba u kojem milijuni jedva preživljavaju, pate pod opresivnim režimima i grabežljivim kapitalizmom, bježe od sukoba i nevolja, u kojem u našu privatnost zadiru tajne službe a naše riječi cenzuriraju samovoljne vlade, u kojima se šume uništavaju, životinjske vrste istrebljuju, a oceani zagađuju: što *zapravo* imamo potrebu razotkriti?

U ovom svijetu nejednakih odnosa moći, u kojem nas različiti hegemonijski poretki pokušavaju uvjeriti da je jedna nacija, jedna rasa, jedan rod, jedna spolna orijentacija, jedna religija, jedna ideologija, jedan kulturalni okvir superioran ostalima, može li se zaista braniti tvrdnju da bi umjetnost trebala biti nesputana društvenim programima?

Hoćemo li se mi, umjetnici arena i pozornica, povoditi za sterilnim potrebama tržišta ili ćemo zgrabiti moć koju imamo, moć da stvorimo čist prostor u srcima i umovima društva, da okupimo ljude oko nas, da ih nadahnemo, očaramo i informiramo, i time stvorimo svijet nade i iskrene suradnje?

Prijevod s engleskog: Vinko Zgaga